

Болната Лисана.

Отъ гори, ливади
Ежко се обади:
— Добъръ день, кумичке,
Хубава лисичке. . .
Нѣщо май и днеска
Пакъ си недоволна.
— Остави ме, Ежко,
Отъ стомахъ съмъ болна,
Вече три дни става
Като бѣсна виа,
Ни тревица хапвамъ,
Ни водица пия.

Ти кжде натука,
Ежко Ежовина?
— Тръгналъ съмъ да диря
Бащина градина.
Съ менъ ела, Лисанке,
Времето го бива,
Да похапнемъ нейде
Младичка коприва.
Тя е и полезна,
Лѣковита, здрава,
За стомахъ е чудо,
Па и сила дава.
— Щомъ е тъй — да дода,
Ежо Ежовина,
Та дано намѣримъ
Бащина градина. . .

Тръгнали полека
Двама отъ зарана
Ежо Ежовина
И Кума Лисана.
Ала ето Кърта,
Дето го несвърта,
Пжтя имъ прегражда
И имъ се обажда:
— Добро утро, Лисо,
Добро утро, Ежко,
Накжде самички
Като кукувички?

Неотдѣхналъ Ежко,
Отговори тежко:
— Слушай, братко Кърте,
Лиса я не бива,
Три дни вече става
Какъ стомахъ я свива.
Тръгвай да вървие,
Та да я спасиме.
Ала пуста Лиса,
Нали пжтъ я чака,
Сви се отъ стомаха
Легна та заплака:
— Нѣмамъ сили вече
Да вървя далече. . .
Ами, който знае,
Нека ми побаете,